

*Dergimizin Yönetim Kurulu
Üyelerini Tanıyalım*

★ **Murat Engin Deniz**
Kurucu Başkan

♥ **Aylin Altın**
Kurucu Başkan Yardımcısı

★ **Esengül Dayan**
Yönetim Kurulu Başkanı
& Editör

★ **Hasibe Güçlü**
Yönetim Kurulu
Başkan Yardımcısı & Editör

BU SAYIDA SENİ NELER BEKLİYOR?

Editörden Not	4-5	Bulmaca: Kâğıt Atığı Çöp Kutusuna Ulaştır!	16
Köşe Yazısı: Çekmecedeki Teknoloji	6-7	Minik Sanatçılar Sergisi: Sizden Gelenler	17
Bilim Köşesi: Gökkuşağı Yağmuru Deneyi	8	Sanat Köşesi: Van Gogh'un Yıldızlı Gece'si	18
Karikatür: Sümük İstasyonu	9	Nostalji Köşesi: Salçalı Ekmek	19-20
Masal Zamanı: Kar Tanesi	10-12	Bulmaca: İki Resim Arasındaki 5 Farkı Bul	21
Haydi Boya: Renkli Dünya	13	Masal Zamanı: Minik Serçe ile Gökkuşağı	22
Konuşan Eşyalar Serisi: Boş Çöp Kutusu	14-15	Bulmaca: Kelime Avı	23

BU SAYIDA SENİ NELER BEKLİYOR?

Hikâye Saati: Konuşan Evler	24	Haydi Boya: Renkli Orman	38
Bulmaca: Müzik Terimlerini Bularak Öğren	25	Köşe Yazısı: Bir Günlüğüne Hayvan Olsaydın	39-40
Hikâye Saati: Çiçeksiz Köy	26-28	Haydi Boya: Gülen Hayvanlar	41
Yarım Kalmış Bir Hikâye: Ahtapot Ketü	29-30	Küçük Aşçılar: Tavşanlı Kurabiyeler	42
Haydi Boya: Deniz Altı Dünyası	31	Minik Şef: Meyveli Yoğurt Kâsesi	43
Şiir Okuyalım: Kelime Oyunu	32	Büyüteçimle Ne Arıyorum?	44-45
Şiir Okuyalım: Rengârenk Dünya	33	Bilim Köşesi: Yürüyen Renkli Su Deneyi	46
Şiir Okuyalım: Ormanın Neşesi	34	Bulmaca: Eğlenceli Eşleştirme	47
Bulmaca: Eşleştir ve Okumayı Pekiştir!	35	Seninle Yolculuk Yapmak Harikaydı!	48
Masal Zamanı: Kozalak Mete ve Sihirli Ada	36-37		

EDİTÖRDEN

Merhaba sevgili okur.

Sana küçük bir itirafım var: Ben bazen büyüdüğümü unutuyorum. Aklıma bir hikâye düştüğünde yaşımın kaç olduğunu pek hatırlamıyorum.

Ben Esengül. Hikâyeler yazmayı, hayal kurmayı ve aklıma gelen "Acaba?"ların peşinden gitmeyi çok seviyorum.

Peki sen kaç yaşındasın? Benim gibi hayal kurmayı sever misin?

Belki bu derginin bir sayfasında sen de kendi hikâyenin ilk cümlesini bulursun.

Biliyor musun, bazen bir hikâyenin nerede başlayacağını hiç bilemezsin. Bir tırtılın minicik adımlarında olabilir. Gökyüzünde parlayan tek bir yıldızda olabilir. Hatta bazen aklına takılan küçücük bir soruda...

O zaman haydi, birlikte çevirelim sayfayı.

Kim bilir, bu sayıda hangi hikâyenin kapısını çalacağız?

Sevgilerimle.

Esengül Dayan

Merhaba sevgili çocuklar!

İlk sayımızla sizlerle birlikteyiz!
Bu sayımızda sizleri eğlendirecek
ve hayal gücünüzü besleyecek
birbirinden güzel etkinlikler
bekliyor.

Bu sayıda neler var?

Zeka oyunları, boyamalar, ilginç
bilgiler, hikâyeler ve çok daha fazlası!
Hem eğlenecek hem de yeni şeyler
öğreneceksiniz.

Hayal et, keşfet, öğren!

Bu dergi, dünyayı merak eden, sorular soran ve
hayal kuran her çocuk için hazırlandı.
Siz de hayallerinizi bizimle paylaşmayı unutmayın!

Keyifli okumalar!

Hasibe Güçlü

KÖŞE YAZISI

ÇEKMECEDEKİ TEKNOLOJİ

Teknoloji, insanların hayatını kolaylaştırmak için bilimsel çalışmalar sonucunda ortaya çıkan her türlü araç, gereç veya yöntemdir. Artık hepimizin evinde irili ufaklı çok çeşitli teknolojik ürünler bulunuyor. Hatta evlerimiz adeta bir teknoloji çöplüğüne döndü diyebiliriz.

Cep telefonları hayatımıza 25-30 yıl kadar önce girdi. O dönemlerde her eve ancak bir adet cep telefonu alınırdı. Yeni çıkan her teknolojik ürün gibi o zamanlar telefonlar da çok pahalıydı; aileler bu mucizevi aracı alabilmek için şartlarını zorlardı. Hiçbir kabloya bağlı olmadığı hâlde sesin nasıl olup da uzaklara ulaştığı pek bilinmezdi. Belki de bu gizem, cep telefonlarını bu kadar cazip kılıyordu. Günümüzde evlerimizde pek çok eski teknolojik ürün birikmiş durumda. Hangi çekmeceyi, hangi dolabı açsak bunlardan biri elimize takılıyor. Nereye atacağımızı bilemediğimiz için de onları tekrar bir köşeye sıkıştırıyoruz; gözümüz görmeyince rahat ediyoruz.

Biliyor muydunuz?

Her yazarın bir hayal gücü vardır. O hayaller, harika hikayelere dönüşür!

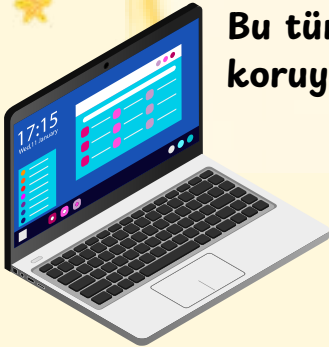
Belediyelerin cadde ve sokaklara koyduğu giysi toplama kutularının yanına, kullanılmayan teknolojik aletler için de birer atık kutusu konulabilir. Bozulmuş veya kırılmış bu atıkları oralara bırakabilirsek çok iyi olur. Örneğin atık piller ya da floresan lambalar kırıldığında çevreye zarar verebilecek maddeler yayabilir; bu kutular sayesinde tehlikeler en aza indirilebilir. Ayrıca teknolojik ürünlerin içindeki değerli madenler geri dönüştürülerek ekonomiye kazandırılabilir.

Okullarımızda da bu tür geri dönüşüm kutuları bulundurulabilir. Evlerimizdeki kullanılmayan ürünleri buralara getirip bırakabiliriz. Okullarda pek çok öğrenci kulübü var; bunlara bir de teknoloji kulübü eklenebilir. Bu kulüpte görev alan öğrenciler, arkadaşlarını ve velileri bilinçlendirme çalışmaları yapabilirler; evlerdeki atıkların okula getirilmesini sağlayarak bunları geri dönüşüm merkezlerine ulaştırabilirler.

Okuldaki teknoloji kulüplerinde, sanat galerilerinde veya müzelerde gördüğümüz gibi sanatsal çalışmalar da ortaya koyabiliriz. Yani ömrünü tamamlamış ürünleri dönüştürerek farklı amaçlarla yeniden kullanabiliriz.

Örneğin oğlum küçükken, kırılan bir oyuncak arabasının içindeki motoru söküp legolardan yaptığı arabaya takmıştı ve legodan arabayı yürütmeyi başarmıştı. Bunun gibi sayısız yaratıcı tasarım yapılabilir.

Bu tür malzemeleri geri dönüştürerek hem kaynaklarımızı koruyabilir hem de doğaya önemli bir katkı sağlayabiliriz.

GÜLVEREN GÜNDOĞDU

GÖKKUŞAĞI YAĞMURU

Haydi, eğlenceli bir
deneyle bilimin
sihrili dünyasını
keşfedelim!
Renklerin dansını izle!

GEREKLI MALZEMELER

- ★ 1 adet kavanoz
- ★ Bal
- ★ Sıvı sabun
- ★ Bitkisel yağ
- ★ Su
- ★ Gıda boyası (farklı renklerde)
- ★ Damlalık veya pipet

DENEYİN ADIMLARI

- 1 Kavanozun en altına balı yavaşça dökün.
- 2 Üzerine sıvı sabunu dikkatlice ekleyin.
- 3 Sonra bitkisel yağı yavaşça ekleyin.
- 4 Bir bardak suya gıda boyası damlatın ve karıştırın.
- 5 Renkli suyu damlalıklarla kavanoza yavaşça damlatın.
- 6 Renklerin nasıl aşağı doğru süzülüp süzülmediğini izleyin. Tıpkı bir gökkuşağı yağmuru gibi!

BİLİMSSEL GERÇEK:
Farklı sıvıların yoğunlukları farklıdır. Yoğunluğu
fazla olan altta, az olan üste kalır.

NE GÖZLEMLİYORSUN?

Deneyde neler oldu?
Buraya çiz ya da yaz!

KARİKATÜR ZAMANI HASİBE GÜÇLÜ

"Hayal etmek,
her şeyin
başlangıcıdır."

Bazen hayatta bize
basit yada lüzumsuz
gelen şeyler bir
başkası için ihtiyaç
olabilir.

MASAL ZAMANI

Masal
Zamanı

KAR TANESİ

Bir zamanlar atmosferin serin katmanlarında süzülen, gri bir bulutun kalbinde henüz yeni oluşmuş, yumuşak kristal kolları parlayan küçük bir kar tanesi vardı.

Kimi kar taneleri bulutun içinde sevinçle dans ederken kimileri endişeyle koşuşturuyordu. Küçük kar tanesi etrafı anlamaya çalışırken, yeryüzüne inme sırası geldiği için korkup arkadaşlarına dert yanan bir başka kar tanesinin konuşmalarına kulak misafiri oldu.

En bilge kar tanesi, "Yeryüzüne gitmeye mecburuz, insanlığın toprağı beslemek için bize ihtiyacı var," diye teselli ediyordu etrafındakileri.

Bizim küçük kar tanesi ise yeryüzünün neresi olduğunu ve neden oraya gitmek zorunda olduklarını merak etmeye başladı.

Birkaç gün sonra, o şikâyet eden kar tanesiyle tekrar karşılaştı. Çekinse de merakına yenik düşerek sordu: — Yeryüzü neresi, oraya neden gitmek istemiyorsunuz?

Diğer kar tanesi gülümseyerek, "Sen çok gençsin, yeryüzü hakkında hiçbir bilgin yok değil mi? Gel sana duyduklarımı anlatabayım," diyerek onu daha yoğun bir su buharı kümesinin üzerine davet etti.

**Tam sohbete başlamışlardı ki bulutun içinde yankılanan uğultulu
bir rüzgâr sesi duyuldu:**

**"Yeryüzüne gitme sırası gelen tüm kar taneleri lütfen bulutun alt
katmanlarına doğru ilerlesin!"**

**Gitmek istemeyen kar tanesinin gözleri doldu, "Benim gitmem
lazım, belki yeryüzünde karşılaşırız," diyerek süzölmek için
hazırlandı.**

**Bizimki onu bırakmak niyetinde değildi, "Neden gitmek
istemediğini kısaca anlatır mısın?" diye üsteledi.**

**"Duyduğum kadarıyla yeryüzü ilk yaratıldığında rengârenk,
kocaman bir bahçeymiş. Ancak insanlar bu güzel yeryüzünü
sevgiyle beslemek yerine onu kirletmişler. Dünyanın değerini
bilememişler," diye yanıtladı ve rüzgâra kapılıp gitti.**

**Fakat bizim yaramaz kar tanesi duyduklarına inanmak
istemiyor, aksine dünyaya olan merakı giderek artıyordu.**

Heyecanla sırasının gelmesini beklemeye başladı.

**Nihayet beklenen rüzgâr akımı geldi. Dünyaya gidecek binlerce
kar tanesiyle birlikte bulutun kenarına doğru sürüklendi. Yalnız
olmadığını görünce sevindi ve sırası geldiğinde kendini neşeyle
gökyüzünün engin boşluğuna bıraktı.**

İçini büyük bir heyecan sarmış, tozpembe hayallerle süzülürken kendini bir dağın doruğunda buldu. Başta halinden memnundu ancak bu huzur uzun sürmedi. Baharın yaklaşmasıyla karlar eriyip sular sele dönüştükçe o da bu coşkun akıntıya kapılıp dağın eteklerine doğru sürüklenmeye başladı. Kayalara, ağaç köklerine ve çalılışlara çarparak acıyla ilerlese de içindeki iyilik inancını korumaya çalışıyordu.

Sular gittikçe hızlandı ve küçük kar tanesi ne olduğunu anlayamadan kalabalık bir caddenin ortasına pat diye düşüverdi. Zar zor toparlanıp ayağa kalktığı anda, bembeyaz kristallerinin lekелendiğini fark etti. İnsanlığa faydalı bir su damlası olma ümidiyle etrafına bakınırken, az kalsın bir insanın ayağı altında ezilecekti. Neyse ki geceydi ve hava soğuktu. Erimeden sabahı beklemeye, yeniden güzel hayaller kurmaya koyuldu. Fakat gün aydınlandığında işler umduğu gibi gitmedi. İnsanlar üzerine basıp geçiyor, yerlere tükürüyor, telaşla koşuşturuyordu. Donup kalmıştı; dünyayı hiç böyle hayal etmemişti. Üstelik kristalleri kirlenmiş, parlaklığını yitirmişti. Tertemiz bir su olup insanlığa faydalı olma hayali, yerini derin bir hüzne bıraktı.

O gün büyük bir üzüntüyle geçti. Ertesi sabah uyandığında ise umutları yeniden yeşerdi; lekelenmiş yapısının üzerine taptaze bir çiğ tanesi düşmüştü. Güneş tepeye tırmandıkça bu damla buharlaşarak göğün mavisine doğru yükselmeye başladı. Güneş tepeye tırmandıkça bu damla buharlaşarak göğün mavisine doğru yükselmeye başladı.

Ona sıkıca tutunan bizim küçük kar tanesi de görünmez bir buhar zerresi olarak usulca gökyüzüne süzüldü. Yeryüzünün karmaşasından uzaklaşıp evine, bulutlara doğru dönerken kalbinde sıcacık bir umut filizlenmişti.

Kim bilir, belki bir gün yeryüzüne yeniden inme sırası geldiğinde, her şey çok daha güzel olacaktı...

SELMA HANÇER

RENKLi DÜNYA

Haydi, dünyamızı en güzel renklere boyayalım!

BoŖ öp Kutusu

Merhaba, ben 1/D sınıfının çöp kutusuyum. Bugün aŖırı doluyum. İimde pet ŖiŖeler, kâğıtlar, metal atıklar, konserve kutuları, cam ŖiŖeler, bir de saatin biten pili var. "Acaba bunların hepsi gerçekten çöp mü?" diye kendime sormadan edemiyorum. Sennur Öğretmenimiz yeni bir projeye başladı: "Sıfır Atık Projesi". Dersi anlatırken duydum. "İŖte," dedim, "artık iim bu kadar dolu olmayacak!" Tabii ya, öğrenciler daha geri dönüşümün ne olduğunu bilmiyorlar ki! Öğrendiklerinde eminim ki içimi bu kadar doldurmayacaklar.

Sınıfa beŖ farklı kutu getirdiler. Resim yeteneği olan öğrenciler kutuların üzerine bazı Ŗekiller çizdi. Onlara uzak olduğum için ilk başlarda ne çizdiklerini göremedim. Sonra kutuları benim yanıma getirdiler. Kutuların hepsinin üzerinde geri dönüşüm sembolü vardı. Bir kutuda "Sadece cam için", diğerinde "Sadece metaller için", bir başkasında "Kâğıtlar hep buraya", diğerinde de "Plastikleri buraya atmayı unutma!" yazıyordu. Küçük kutunun üzerinde ise "Atık Pil Kutusu" yazılıydı. Sınıfın ortasında yalnızken yanıma gelen bu beŖ kutu ile arkadaŖ olmuŖtum. Öğrenciler artık ellerine her geçeni bana atmıyor, çöplerini ayrıştırıyorlardı.

En çok kâğıt kutusu doluyordu. Bu durum öğretmenimizin hiç hoşuna gitmiyordu. Bir gün:

– Sevgili öğrenciler, bakıyorum öplerinizi ayrıştırarak atıyorsunuz. Bu çok güzel bir davranıŖ. Ancak bir Ŗey dikkatimi çekti: Kâğıt kutumuz aŖırı dolu. Bu kutu diğerlerine göre daha az dolsa daha iyi olmaz mı? Defter sayfalarınızı yırtıp uçak yapıyorsunuz, birkaç kere uçurunca da kutuya atıyorsunuz. Bu defter yaprakları için kaç tane ağaç kesiliyor, biliyor musunuz? dedi.

Tüm sınıf çok sessizdi. Bundan sonra daha da dikkatli olacaklarına, gereksiz yere defter sayfalarını koparmayacaklarına söz verdiler.

Konuşan Eşyalar Serisi

Ertesi gün Sennur Öğretmen öğrencilere:

– Şimdi çocuklar, burada biriken kâğıtları toplayıp suda ıslatarak hamur yapacağız. Sonrasında elekten geçirip iki bez arasında presleyeceğiz. Kurduğunda onları tekrar kullanacağız. Yeniden ürettiğimiz kâğıtlardan da yıl sonu sergimiz için davetiyeler hazırlayacağız. İsterseniz yine uçak da tasarlayabilirsiniz, dedi.

Zümra merakla sordu:

- Ne sergisi öğretmenim?
- Geri dönüşüm ürünleri ile sergi yapacağız.

Öğrenciler çok mutlu olmuşlardı. Bu fikri çok sevdiklerini göstermek için hep birlikte alkışladılar.

O günden sonra beş kutu ve ben sınıfın köşesinde yan yana duruyoruz. Artık içimde pet şişeler, kâğıtlar, metal atıklar, konserve kutuları, cam şişeler ve piller yok. İçim çok ferah! Haftaya geri dönüşüm ürünleri ile yapılacak olan sergimize hepinizi bekleriz.

Sennur Mutlugil

DOĞRU YOLU BUL!

Kağıt atığının geri dönüşüm kutusuna ulaşması için doğru yolu bulabilir misin?

Geri dönüşüm,
dünyamızı
korur!

BİLİYOR MUSUN?

1 ton kağıdın geri dönüştürülmesi,
17 ağacın kesilmesini önler.

MİNİK SANATÇILAR SERGİSİ

KAAN GÜNDOĞDU
(7 yaşında)

EBRAR SU GEDİK
(3. Sınıfa gidiyor.)

MUSTAFA UĞUR DAYAN
(7 yaşında)

GÜLCE DAYAN (5 yaşında)

SANAT

Köşesi

Van Gogh'un Yıldızlı Gece'si

Yıldızlar ve ay, gökyüzünün en dikkat çekici bölümüdür.

Bazı eserler zamansızdır. Van Gogh bu tabloyu 1889 yılında yaptı ve hep akıllarda kaldı.

Gecenin hareketli görünmesi için kıvrımlı fırça darbeleri kullandı.

Sanatçılar renklerle hikâye anlatabilir.

Sen olsaydın gökyüzünü hangi renklerle boyardın?

Van Gogh, "Yıldızlı Gece" tablosunu yaparken gökyüzünü mavi bir çorba gibi karıştırmış ve yıldızları kocaman parlayan limonlara benzetmiş!

Gece gökyüzünün aslında ne kadar renkli ve hareketli bir oyun parkı olduğunu hiç fark etmiş miydin?

Haydi! Boş bir kâğıt al ve sen de kendi Yıldızlı Gece'ni çiz!

Biz çocukken...

SALÇALI EKMEK

Buse odasında kitap okuyordu; birden acıktığını hissetti. Salonda oturan anneannesinin yanına gitti:

— Anneanne, annem ne zaman gelecek? Çok acıktım ben. Hamburger yemeye götürecekti beni.

— Buse, salçalı ekmek yapayım mı sana?

— O da ne anneanne?

— Anlatayım bak sana, dinle...

Biz çocukken, yazın sıcakta dışarı çıkmayalım diye çocuklar zorunlu öğle uykusuna yatırılırdı. Ben de gündüz uyumayı hiç sevmezdim; annem kızmasın diye uyuyor numarası yapardım. İkinci vakti gelince uykudan uyanan çocuklar soluğu sokakta alırdı. Başlardı oyunlar: yakartop, istop, mendil kapmaca, beştaş, çelik çomak, seksek... Hepsini hep birlikte oynardık. Hepimiz komşu evlerin çocuklarıydık. Evlerimiz sıra sıra, tek katlı, bahçeli evlerdi. Bahçelerde meyve ağaçları vardı; bazı büyük ağaçlara salıncaklar kurulurdu. O kadar çok oynardık ki bir süre sonra karnımız acıkırdı. Hepimiz evlere dağılırdık.

Biz çocukken...

Annelerimize salçalı ekmek yaptırıp hemen sokağa çıkardık yine. Sokağın sonunda büyük bir incir ağacı vardı. Onun altına oturur, salçalı ekmeğimizi yerdik. Güzel olan neydi biliyor musun Buseciğim? Hepimizin yediği aynıydı, annelerimiz yapmıştı. Bizim de salçanın yapılmasında katkımız vardı; karıştırma işini hep bize yaptırırlardı. Domatesler doğranıp tuzlanarak ve güneşte bekletilerek yapılırdı. Ortalık mis gibi salça kokardı. Ekmekler bitince kaldığımız yerden oyuna devam ederdik. Mahallede oturan yaşlı Hatice Nine vardı; onun ihtiyaçlarını alır, bakkaldan evine taşırdık. Ahmet Amea vardı, o da biraz yaşlıydı. Ağaçtan meyveleri toplamasına hep biz yardım ederdik. Nasıl sevinirlerdi, anlatamam! Onları öyle görmek bizi de çok mutlu ederdi. Derken biz oyuna kaptırmış giderken hepimizin annesi kapıya, pencereye çıkar, seslenirdi:

— Akşam oldu, ezanın eli kulağında, çabuk eve gel!

"Yarın görüşürüz!" der, koştururduk eve. Akşam ezanından önce mutlaka eve girmemiz gerekirdi.

— Buseciğim, bizim hamburgerimiz salçalı ekmekti.

— Anneanne, merak ettim tadını. Yapar mısın bana da?

— Tabii yaparım, hatta kendime de yapayım, beraber yiyelim. Uzun zamandır ben de yemedim.

Sonra birlikte salçalı ekmeklerini yediler.

— Anneanne bu şey çok güzelmiş, bayıldım! Sonra yine yapar mısın?

Hadi siz de gidin mutfağa, bir dilim ekmek alın. Sürün üstüne salçayı; sonra bir ısırik alıp onun kokusunda geçmişe gidin.

SEVGİ ATEŞ

5 FARKI BUL!

Bakalım ne kadar dikkatlisin?

1. GÖRSEL

2. GÖRSEL

Farkları bulduysan buraya sürüküle!

1

2

3

4

5

MINİK SERÇE
İLE
GÖKKUŞAĞI

Bir varmış, bir yokmuş. Uçmayı yeni öğrenen Minik Serçe, gökyüzündeki gökkuşağına dokunmayı çok istemiş.

Bir gün cesaretini toplayıp kanat çırpmaya başlamış. Yorulduğunda bir kelebek ona moral vermiş, bir sincap yol göstermiş, yaşlı bir çınar ağacı ise gölgesinde dinlenmesine izin vermiş.

Minik Serçe sonunda anlamış ki gökkuşağına dokunmak değil, o yolda güzel dostlar edinmek en büyük mutlulukmuş.

O günden sonra karşılaştığı herkese yardım etmiş. Çünkü iyilik paylaşıldıkça çoğalır, dostluk ise kalpleri rengârenk bir gökkuşağına dönüştürürmüş.

Murat Engin Deniz

MINİK SERÇE
İLE
GÖKKUŞAĞI
KELİME AVI!

BULMAN GEREKEN
KELİMELER

GÖKKUŞAĞI

SERÇE

KELEBEK

SİNCAP

ÇINAR

DOSTLUK

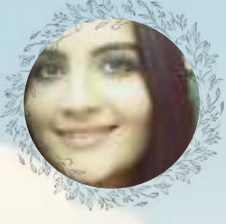

İYİLİK

TÜY

KONUŞAN EVLER

Çok güzel bir köy varmış. Bu köyde herkes çok mutlu yaşamış. Köyde bir gün yarışma düzenlenmiş. Yarışmanın adı "En güzel ev hangisi? Hangi evde yaşamak isterdiniz?" yarışmasıymış. Birbirinden farklı evler varmış; çok güzel evler, farklı renkte evler, kimi eski kimi yeni evler...

Bahçeli iki katlı bir ev, rengi dikkat çekici müstakil bir ev, geniş teraslı başka bir ev... Köyün girişinde çok güzel yepyeni bir ev varmış bu evde yaşlı bir adam yaşamış. Adam geçimsiz suratsızmış, mutsuzluğunu mahalle sakinlerine bile yansıtmış. Köyün ilerisinde bir ev daha varmış. Bu ev eski, derme çatma bir evmiş. Bir aile yaşamış bu evde. Bu aile çok mutluymuş. Herkes birbiriyle iyi anlaşmış.

Yarışmadan bir gün önce akşam vakti evler kendi arasında konuşmaya başlamış. Yeni ev böbürlenmiş: "Benim boyalarım pırıl pırıl. Çatım da yepyeni. Yarışmayı kesin ben kazanacağım!"

Bahçeli ev: "Benim bahçemde mis kokulu çiçeklerim var, çok güzeller."

Eski ev, gıcırtılı ama şefkatli bir sesle: "Ben çok eskidim. Duvarlarım çatlak, boyalarım da eskidi. Beni neden seçsinler ki?" demiş.

Bahçeli ev ona dönüp, "Üzülme! Senin pencerenden her gün kahkahalar yükseliyor. Bence bu çok değerli." demiş.

Yarışma günü gelmiş. Köylüler toplanmış. Köylülerin oyuyla kazanan ev, eski ev olmuş!

Eski ev şaşkınlıkla, "Ben miyim gerçekten?" demiş.

Yeni ev, biraz düşününce anlamış: Bir evi güzel yapan yalnızca duvarları değil, içindeki sevgi ve neşeymiş.

GAMZE KARASU

MÜZİK TERİMLERİ BULMACA

Ç	J	K	E	P	A	K	U	B	R	A	D
E	Z	G	İ	R	D	A	S	U	Y	D	I
İ	R	S	R	Ç	W	Q	N	O	T	A	Ş
N	S	Ş	U	Ğ	R	A	S	E	Ü	J	N
O	Ü	E	Z	N	L	A	Ğ	T	S	Ü	Ü
M	Ş	Ö	E	Z	Ç	E	L	E	O	İ	M
R	K	Y	G	S	R	N	R	P	L	O	P
A	J	U	Ş	P	Ç	E	D	M	F	L	A
D	P	K	A	S	P	Z	P	A	E	Ç	L
N	E	S	J	M	N	E	G	R	J	Z	I
C	Ü	M	B	Ü	Ş	T	A	T	M	Y	D
B	A	C	H	S	N	O	I	K	U	J	K

Aşağıdaki 8 müzik terimini SAĞDAN-SOLA, SOLDAN-SAĞA, AŞAĞIDAN-YUKARIYA, YUKARIDAN AŞAĞIYA doğru yazarak sakladım. Bakalım bulabilecek misin?

- **NOTA:** Tıpkı hikaye yazmak için harflere ihtiyacımız olduğu gibi, şarkı söylemek ve çalmak için de notalara ihtiyacımız vardır.
- **EZGİ:** Belli bir kurala göre düzenlenmiş, kulağa hoş gelen ses dizisidir. Şarkı söylerken veya çalgı çalarken ezgiye ihtiyacımız vardır.
- **ARMONİ:** Müzikte sesleri uyumlu bir şekilde kullanabilmemiz için armoniye ihtiyacımız vardır.
- **SOLFEGJ:** Notaların değerlerine ve sürelerine, yani belirli bir kurala göre okunmasıdır.
- **TRAMPET:** Vurmalı bir enstrumandır. Pop müzikten bando takıma kadar pek çok müzik alanında kullanılabilir.
- **CÜMBÜŞ:** Telli bir Türk müziği enstrumandır. Aynı zamanda eğlence anlamına gelir.
- **BACH:** Klasik müziğin önemli bestecilerindendir.
- **DARBUKA:** Vurmalı bir enstrumandır. Düğün ve eğlencelerde sık kullanılır.

BERRAK SOLAK

ÇİÇEKSİZ KÖY

Uzak dağların arasında küçük bir köy vardı. Herkes oraya Çiçeksiz Köy derdi. Çünkü bu köyde hiç çiçek açmazdı. Toprak sessiz, dağlar renksizdi.

Bu köyde annesiyle birlikte yaşayan Elif adında küçük bir kız vardı. Elif çiçekleri çok severdi. Köyünde hiç çiçek olmadığı için onları merak eder, hayalinde rengârenk bahçeler kurardı. Her gün dağlara çıkar, bir gün mutlaka bir çiçek bulacağına inanarak dolaşırdı.

Bir gün, kayaların arasında küçük ve narin bir çiçek gördü. Yaprakları bembeyaz, ortası ise güneş gibi sapsarıydı. Elif'in kalbi heyecanla çarptı.

“Sonunda bir çiçek buldum!” diye sevinerek elini ona doğru uzattı.

Tam çiçeği koparacağı sırada çok ince, neredeyse rüzgâr gibi bir ses duyuldu:

“Lütfen beni koparma... Daha çoğalmadım...”

Ama Elif bu sesi duymadı. Çiçeği kopardı ve sevinçle annesine götürdü. Birlikte onu su dolu bir vazoya koydular. Elif günlerce çiçeğine baktı, onu sevdi ve kokladı. Ama birkaç gün sonra o güzel çiçek soldu. Elif çok üzüldü.

Ertesi gün yeniden dağlara çıktı. Aynı çiçeği aradı, aradı... Ama bulamadı. Günler geçti. Sonra aylar geçti. Ve ilkbahar yeniden geldi.

Bir yıl sonra Elif, dağlarda dolaşırken o küçük çiçeği yeniden buldu. Yine çok heyecanlandı. Elini uzattığı anda aynı ince ses tekrar duyuldu:

“Lütfen beni koparma... Daha çoğalmadım...”

Ama Elif yine bu sesi duymadı. Çiçeği kopardı ve eve götürdü. Yine birkaç gün sonra çiçek soldu. Elif üzülse de ne yaptığını henüz anlayamamıştı.

Aradan birkaç bahar geçti. Her ilkbaharda Elif o küçük çiçeği aradı. Bulduğunda ise heyecanına yenilip onu kopardı. Çiçek birkaç gün sonra soluyor, Elif ise gelecek ilkbaharı bekliyordu.

Sonra bir ilkbahar geldi... O yıl baharın ilk günlerinde yağmurlar hiç dinmedi. Dağlara giden yollar çamurla kaplandı. Günlerce yağmur yağdı ve Elif dağa çıkamadı. Başta çok üzüldü.

“Ya çiçek yine açtıysa ve ben onu göremezsem?” diye düşündü.

Yağmurlar günlerce sürdü. Sonunda güneş yeniden gökyüzünde parladı. Elif sabah erkenden evden çıktı ve dağa doğru koşmaya başladı. Ama dağa vardığında gördüğü manzara karşısında olduğu yerde kaldı. Gözlerine inanamadı.

O küçük çiçeğin açtığı yerde bu kez bir tane değil... Binlerce çiçek açmıştı!

Dağlar bembeyaz çiçeklerle kaplanmış, ortaları güneş gibi sarı sarı parlayan çiçekler her yeri sarmıştı. Elif sevinçten ne yapacağını bilemedi. Çiçeklerin arasında koştu. Kendi etrafında döndü. Yere uzandı. Gökyüzüne baktı.

Sonra yavaşça kalkıp çiçeklerin arasında dolaşmaya başladı. İşte o anda, yıllardır duyduğu o ince sesi bu kez çok daha net duydu:

“Biz yılda bir kez, ilkbaharda açarız...”

Elif şaşkınlıkla etrafına baktı. Ses devam etti:

“Çoğalmak için zamana ihtiyacımız var. Sen bizi her bulduğunda kopardığın için çoğalamıyorduk. Ama bu yıl yağmurlar nedeniyle dağa gelemedin ve bizi koparmadın. İşte bu yüzden çoğaldık. Bize biraz zaman verildiğinde, bütün bu dağları güzelliklerle doldurabiliriz.”

Elif'in gözleri doldu. O anda yaptığı hatayı anladı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Sonra çiçeklere uzun uzun baktı. Onları çok seviyordu ama artık sevmenin her zaman sahip olmak anlamına gelmediğini öğrenmişti.

Elif, çiçeklerin arasından sadece birkaç tanesini, köklerine zarar vermeden ve diğer çiçekleri ezmeden özenle topladı. Binlerce çiçeği ise olduğu yerde bıraktı.

Çünkü artık biliyordu: Doğanın güzelliği, sadece bir kişinin elinde değil, herkesin görebileceği yerdeyken daha da güzeldi.

**Elif birkaç çiçeğiyle eve döndü.
Annesi çiçekleri görünce gözleri parladı. “Ne kadar güzel çiçekler bunlar!” dedi.**

Elif merakla sordu: “Anne, bu çiçeklerin adı ne?”

Annesi gülümseyerek cevap verdi: “Bunların adı papatya.”

Sonra annesi, çocukluğunu hatırladı.

“Biz küçükken papatyalardan taç yapardık,” dedi. “Ama bütün papatyaları toplamaz, doğada da pek çok çiçek bırakırdık.”

Annesi Elif'in getirdiği birkaç papatyayla ona güzel bir taç yaptı ve Elif'in ipek gibi kıvrık saçlarına yerleştirdi. Elif aynaya baktı ve gülümsedi.

Ertesi gün okula gittiğinde yaşadıklarını tüm arkadaşlarıyla paylaştı. Onlara dağda gördüğü binlerce çiçeği, yıllardır duyduğu sesi ve öğrendiği en önemli şeyi anlattı: “Bir şeyi çok sevmek, onu hemen sahiplenmek demek değildir. Bazen sevdiğimiz şeyi olduğu yerde bırakmak gerekir. Çünkü doğa, bize bırakıldığında daha da güzelleşir.” Arkadaşları Elif'i dikkatle dinledi. Ertesi yıl ilkbahar geldiğinde ve dağlar yeniden beyaz yapraklı, sarı kalpli çiçeklerle dolduğunda Elif bu kez yalnız değildi. Tüm köy çocukları onunla birlikte dağa çıktı.

Çocuklar çiçeklerin arasında oyunlar oynadı, şarkılar söyledi ve doğaya zarar vermeden papatyaların güzelliğini izledi. Çocuklar, sadece birkaç papatyayı özenle toplayarak saçlarına küçük taçlar yaptılar.

O gün köyde ilk Papatya Şenliği yapıldı. Ve bu şenlik zamanla güzel bir gelenek oldu. Her yıl ilkbaharda, papatyalar açıp dağları beyaz ve sarı renklere boyadığında, köyün çocukları ve aileleri dağlara çıkarak Papatya Şenliği'ni kutladı.

Kimse artık o köye Çiçeksiz Köy demiyordu. Çünkü köy, her bahar papatyalarla dolup taşıyordu.

Ve herkes sonunda gerçeği öğrenmişti. O köyün gerçek adı aslında hep...

PAPATYA KÖYÜ idi. 🌼

**MUTARA
VARDAR YAŞAR**

YARIM KALMIŞ BİR HİKAYE Mİ? TAMAMLAMAYA NE DERSİN?

AHTAPOT KETİ

UZUN ZAMAN ÖNCE OKYANUSUN ALTINDA YAŞAYAN KETİ ADINDA BİR AHTAPOT VARDI. AHTAPOT KETİ'NİN BİR SÜRÜ HAYALİ VARDI. DAKİKALARCA HULAHOP ÇEVİREBİLMEK, HERKES ONU HAYRANLIKLA İZLERKEN BUZLARIN ÜSTÜNDE SÜZÜLEREK BUZ PATENİ YAPMAK... FAKAT HİÇBİRİNDE BAŞARILI DEĞİLDİ. SORUNUNUN NE OLDUĞUNU İSE BİR TÜRLÜ ÇÖZEMİYORDU. BİR GÜN YAŞADIĞI BİR OLAY, ONU ÇOK HAZIRLIKSIZ YAKALADI.

.....
.....
.....
.....

AHTAPOT KETİ ARTIK ÇOK MUTLUYDU. ÇÜNKÜ SORUNUN NE OLDUĞUNU ANLAMIŞTI. ARTIK HULAHOP ÇEVİREBİLİYORDU. HAYALLERİNİ YAVAŞ YAVAŞ GERÇEKLEŞTİRMeye BAŞLAMIŞTI. VE ZAMANLA BÜTÜN HAYALLERİNE ULAŞTI. HEP MUTLU YAŞADI.

HASİBE
GUÇLU

SENCE HİKAYENİN EKSİK KISMINDA NELER
OLDU? BİZİMLE PAYLAŞMAYA NE DERSİN ?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Deniz Altı Dünyası

Haydi, deniz altındaki sevimli arkadaşlarımızı
en güzel renklerinle boyayalım!

K E L İ M E O Y U N U

Masal kitabının,
Sayfaları çevrildi.
Saklanan kelimeler,
“Ben buradayım” dedi.
Düşünce yüklü kelimeler,
Karameli sepetindeler.
Sek sek çizgisine gelince,
Bir hizaya geldiler.
Bezirgân başı açtı kapıları,
“Tombik” diye yıktı taşları,
Mendili kapayım derken,
Yuvarlandılar birden.
Çocuk oyunlarında,
Hiç kimse kaybetmedi,
Gülücüklerle geçildi,
Bir sonraki oyuna.
Ebe gelip bakınca,
Sobeledi bir hırsıyla,
Oyunu kazananlara,
Kaldı bu şiir hatıra.

SENNUR MUTLUGİL

RENGÂRENK DÜNYA

Güneş doğar altın gibi,
Açar çiçek sevgi dili.
Kuşlar söyler en güzel şarkı,
Mutlulukla başlar günün vakti.

Kelebekler uçar dalga dalga,
Gökkuşağı uzanır dağa.
Minik kalpler umut saçar,
Sevgiyle dünya güzelleşir her bahar.

Kitap açar hayal kapım,
Bilgi olur en yakın dostum.
Her satırda yeni bir düş,
Öğrenmek en güzel yürüyüş.

El ele verelim hep birlikte,
Sevgi büyüsün yüreklerde.
Gülen çocuk, gülen yarın,
Aydınlatsın bütün dünyamızı.

MURAT ENGİN DENİZ

O Bir orman varmış, derin
R Ağaçlar dev gibi, serin.
M Kuşlar cıvı cıvı öter,
A Örtüsü yemyeşil yerin.
N
I Ormanda bir sincap yaşar,
N Kozalak toplar, saklar,
Hızlı koşar dallarda.
N Neşesi hiç bitmez...
E
Ş Akşam olunca yıldızlar parlarken,
E Ay dede gökyüzünde güler.
S Ormanın sırları gizli kalır,
i Her biri ayrı masal...

SALİM ÇALIŞKAN

EŞLEŞTİR VE ÖĞREN

Resimleri eşleştir ve okumayı pekiştir!

Güneş

Top

Elma

Balık

Kurbağa

KOZALAK METE VE SİHİRLİ ADA

"Lay lay lay la lay, lay lay la lay..."

Mete, çam ağaçlarının sihirli dallarında dolaşır, neşeli şarkılar söylerdi. Mavi gözleri ve gökkuşağı renklerinde parlayan kanatları vardı. En dikkat çekici özelliği ise huni şeklindeki başıydı. İssız adada yaşayan tüm hayvanlar, ağaçlar ve çiçekler büyülü bir dille konuşurdu.

Her sabah hep birlikte mutlulukla uyanır, güneşin doğuşunu izlerlerdi. Arılar çiçeklerden bal toplar, sincaplar yuva yapan kuşlara yardım ederdi. Herkes doğayla uyum içinde, huzurla yaşardı

Mete, huni şeklindeki başı ile her gün gölden bolca su taşır, adadaki ağaçları ve çiçekleri sulardı. Onun suladığı bitkiler kısa sürede büyür, rengârenk çiçekler açardı.

Bir sabah Mete, büyük bir gürültüyle uyandı.

"Bu ses de ne?" diye merak etti.

Hızla ağaçların arasından ilerledi ve adanın kıyısına ulaştı. Orada insanlar piknik yapıyordu. Çocuklar kahkahalar atarak oyun oynuyor, aileler sohbet ediyordu.

Mete, uzun zamandır insan görmemişti. Onları bir süre ilgiyle izledi. Yanlarına gitmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Çünkü insanlar onu görmemeliydi. O da arkadaşlarıyla oyun oynamak için ormanın derinliklerine döndü.

Akşam olmaya başlamıştı. Kıyıda artık hiç ses gelmiyordu. Mete, merakla yeniden oraya yürüdü
Tam o sırada burnuna kötü bir koku geldi.

İnsanlar gitmişti. Aceleyle toparlanıp ayrılırken ateşi tamamen söndürmeyi unutmuşlardı. Geride çöp yığınları, kırık cam şişeler ve hâlâ yanan küçük bir ateş kalmıştı.

Az sonra alevler kuru otlara ve çam ağaçlarına sıçradı. Küçük alevler rüzgârın etkisiyle hızla büyüdü. Ağaç dostları çaresizlik içinde yardım istiyordu. Yaprakları hışırdayıyor, dalları sanki acıyla titriyordu.

Mete çok üzüldü: "Bir şey yapmalıyım!"

Hemen göle koştu. Başını defalarca suya daldırıp sihirli gücüyle su taşıdı. Yanan ağaçların üzerine döktü. Kuşlar güçlü çığlıklarıyla ormandaki tüm canlıları yardıma çağırırken, sincaplar küçük dalları temizliyor, diğer havvanlar da korkmadan yardım ediyordu.

Herkes birlikte mücadele etti.

Sonunda alevler tamamen söndü.

Orman kurulmuştu!

Ağaçlar sevinçle yapraklarını salladı. Kuşlar en güzel şarkılarını söyledi. Tüm ada halkı Mete'yi alkışladı ve onu "Sihirli Ada'nın Kahramanı" ilan ettiler.

O gece Mete uzun süre düşündü:

"Acaba insanlar arkalarında bıraktıkları çöplerin ve söndürmedikleri ateşin nelere yol açabileceğini biliyorlar mı?"

Sonra gökyüzüne baktı ve sessizce şöyle dedi:

"Bu dünya yalnızca insanların değil; ağaçların, kuşların, sincapların, arıların ve tüm canlıların ortak evidir. Doğayı korursak, o da bizi korur."

O günden sonra Sihirli Ada'nın rüzgârı, gölü ve ağaçları herkese aynı mesajı fısıldadı: "Ormanları koru, ateşini söndür, çöplerini topla. Çünkü doğa hepimizin evidir."

ÖZLEM HÜNER

Renkli Orman

Ormanı en güzel renklerinle boyay!

KÖŞE YAZISI

Bir Günlüğüne Bir Hayvan Olsaydın...

Merhaba sevgili arkadaşım.

Bir günlüğüne bir hayvan olsaydın tercihin ne olurdu?

Ben bunu çocukken çok düşünürdüm. Hayvanlar bana hep çok farklı gelirdi. Bir düşünsene! Her hayvanın birbirinden farklı özelliği ve görünüşü var. Yolda yürürken bir kediyi sevmek ya da bir köpeği beslemek çok mutluluk verici, ama onlarla konuşmak nasıl olurdu diye düşlerdim. Ya da onlardan biri olup onları anlayabilmek... Bir maymunun komik davranışlarını, bir zürafanın muhteşem uzunluğunu ya da bir aslanın cesaretini hayranlıkla izlerim. Ah, bir de zebraların o kusursuz siyah beyaz çizgileri yok mu? Çok güzel değiller mi? Karıncalar gibi çalışkan olmak da fena olmazdı. Çıta olup ne kadar hızlı koşabileceğimi de merak ediyordum doğrusu. Sen de merak ediyor musun?

Bir de develer ve onlara tatlılık katan hörgüçleri var.. Yiyecek bulamadıkları zamanlarda hörgüçlerinde sakladıkları yağı kullanıp enerji alıyorlar. Ne kadar acayip, değil mi?

Belki de develer kadar sıcak havaları sevmeyen biriysen kutup ayısı olmak da fena sayılmazdı.

Bembeyaz karların içinde bembeyaz bir kutup ayısı olmak...

Sevgili arkadaşım,sana bir sır vereyim mi? Ben aslında küçükken bir kuş olmayı hayal ederdim.

Neden biliyor musun? Çünkü onlar gibi özgürce uçabilmek nasıl bir duygu diye merak ederdim.

Biz insanlar uçağa biniyoruz uçmak için, fakat onların kanatları var. Ne harika...

Evet, söyle bakalım, sen karar verdin mi bir günlüğüne hangi hayvan olmak istediğine, yoksa

aklın mı karıştı? Eğer öyleyse biraz daha düşün ve araştır derim.

Hem bu sayede hayvanları daha yakından tanımış olursun.

Belki gerçekten bir kuş gibi uçamayız ya da bir çita kadar hızlı koşamayız. Ama yapabileceğimiz çok önemli bir şey var: Hayvanları sevmek, onları korumak ve içinde bulunduğumuz dünyayı onlarla paylaşabilmek...

HASRET GÖKTAŞ

Gülen Hayvanlar

Hayvan dostlarımızın neşeli dünyasını renklendir!

KÜÇÜK AŞÇILAR

Tavşanlı Kurabiyeler

Defne, kreş dönüşü sevinçle kapıdan içeri girdi.

-Anneciğim, öğretmenimiz bize ödev verdi.

-Bu kadar koşarak geldiğine göre seni çok heyecanlandıran bir ödev olmalı, kızım.

-Evettt, anneciğim! Seninle birlikte kurabiye yapacaktık.

-Harika bir haber bu, kızım. Hadi bakalım, o zaman ellerini yıka, yemeğini ye. Sonra hemen başlayalım.

Defne, annesinin söylediklerini yaparken annesi de buzdolabından margarini çıkarıyordu.

-Anneciğim, mutfak önlüklerimizi getirdim.

-Aferin benim güzel kızıma.

-Hadi başlayalım. Önce tarifi okuyorum.

*1 paket margarin

*Yarım paket pudra şekeri

*2,5 su bardağı un

"Hepsini bir güzel karıştırıyoruz veee hamurumuz hazır!" derken Defne'nin burnuna bir parmak un sürdü. Anne kız güldü.

-Anneciğim, tavşanlı kurabiye kalıbıyla yapabilir miyim?

-Tabii güzel kızım. Bak, ben hamuru açtım. Sen de şekilleri basıp tepsiye diz bakalım.

Defne, annesinin açtığı hamura tavşan ve havuç kalıplarıyla şekiller verdi. Yağlı kâğıt serdikleri tepsiye kurabiyeleri özenle dizdi.

Anne, "Fırın büyüklerin işi." dedi göz kırparak ve tepsiyi aldı.

Kurabiyeleri 180 derecede, alt-üst ayarda, üzerleri pembeleşinceye kadar, yaklaşık 25 dakika pişirdi.

Kurabiyeler fırından çıktıktan sonra soğumalarını beklediler. Kreş için biraz ayırdıktan sonra üzerlerine pudra şekeri serptiler. Anne kız, balkonda martıları izlerken, tavşanlı kurabiyeleri iştahla yediler.

ÖZNUR KÖSELIÖREN

Minik ŞEF

MEYVELİ YOĞURT KASESİ

MALZEMELER

- 1 su bardağı yoğurt
- 1 adet muz
- 5-6 adet çilek
- 1 yemek kaşığı yulaf ezmesi
- 1 tatlı kaşığı bal
- Birkaç adet yaban mersini

1 Yoğurdu bir kaseye koy ve yulaf ezmesiyle karıştır.

2 Muzu dilimle ve yoğurdun üzerine diz.

3 Çilekleri yakayıp dilimle ve muzların yanına yerleştir.

4 Yaban mersinlerini ekle.

5 Üzerine bal gezdir ve işte hazır!

6 Afiyet olsun!

ŞEFİN İPUCU

Meysimine göre kivi, elma veya armut da ekleyebilirsiniz! Kendi meyve kombinini yarat!

Sağlıklı,
renkli ve
çok
lezzetli!

BÜYÜTECİMLE NE ARIYORUM

"Anne, çok halsizim bugün."

"Neden, Çağrı?"

"Akşam babamın başı ağrıyordu ya, üzüldüm."

"Canım oğlum, sonra geçti ama değil mi?"

"Evet."

"Hadi öyleyse, ıspanak yaptım, gel yiyelim."

"Ben sevmem ki ıspanağı."

"Bir kere yemiştin."

"Evet, sonra 'Bir daha yemem.' demiştim."

"Bak, ne diyeceğim! Sana şimdi ıspanak yiyip güçlenen bir denizcinin hikâyesini anlatayım."

"Anne, hikâyeler gerçek mi?"

"Her zaman gerçek değildir. Ama bize güzel şeyler öğretebilir."

"Merak ettim." dedi Çağrı.

Denizci Ahmet, uğradığı bir limanda bir kişiye rastladı. Elindeki büyüteçle etrafı inceleyen bu kişiye yaklaşan Ahmet merak edip:

"Kimsiniz ve ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben senin gelecekteki halinim. Yani bilge kişi."

"Gerçekten mi? Bilge kişi kimdir?"

"Senin öğrenen halin."

"Böyle bir şey mümkün değil ki." dedi Ahmet.

"Neden öyle dedin?"

Ahmet içini çekti,

"Hayat beni bazen çok yoruyor. Artık kendimi güçsüz hissediyorum ve merakım azaldı." diye cevap verdi.

Bilge hemen atladı ve şöyle dedi:
"Herkesin bir büyütece ihtiyacı var."
"Ne için?"

"Kendine dönüp bakmak için. Senin bir büyütecin olsa kendinde neyi arardın önce?"

"İçimdeki gücü arardım."

"Peki, sence güç nerede başlar?"

"Ne demek istedin?"

Bilge şöyle cevap verdi:

"Sence bize güç veren yalnızca kaslarımız mı?"

"Hayır, sanırım aynı zamanda doğru seçimlerimiz."

"O zaman bir tabak ıspanağa ne dersin?"

"Anne, ıspanakta demir vardı. Öğretmenim öyle demişti."

"Gördün mü? Büyüteç işe yaradı mı?"

Çağrı gülümseyerek: "Evet, ama büyüteçle kendime baktım ben. Peki yaprağın içi görünür mü büyüteçle?"

"İleride üniversiteye gittiğinde daha güçlü mikroskoplarla görebilirsin."

"Aslında ben daha iyi anladım şimdi. Bir tabak ıspanak yemeye hazırım. Babam eve gelince ona da ıspanak yemesini söyleyeceğim."

"Ha ha ha!" diye güldü annesi.

Sonra ikisi de birer tabak ıspanak yemişti. Çağrı yemekten sonra annesiyle tekrar sohbete daldı. Bakalım Çağrı'nın büyüteci diğer sayılarda neyi araştıracaktı...

BÜYÜTEÇTEN BİLGİ

- Ispanakta demir bulunur.
- Demir, kanımızın vücudumuza oksijen taşımaya yardımcı olur.
- Güçlü olmak için dengeli beslenmek, hareket etmek ve yeterince uyumak birlikte önemlidir.

**NURHAYAT
KAYAR**

Deney Saati

Su, renkleri sever! Hadi, su ile renklerin nasıl yürüdüğünü görelim!

Malzemeler

3 adet şeffaf bardak

Kağıt havlu

Gıda boyası (kırmızı, mavi)

Su

Renkli Yürüyen Su

Nasıl Yapılır?

- 1 Üç bardağı yan yana diz. İlk bardağa biraz su koy ve kırmızı gıda boyası damlatıp karıştır.

- 2 Üçüncü bardağa biraz su koy ve mavi gıda boyası damlatıp karıştır.

- 3 İki parça kağıt havluyu şekildeki gibi katla ve bir ucunu kırmızı bardaktaki suya, diğer ucunu boş bardaktaki suya değdir.

- 4 Biraz bekle ve suyun kağıt havlu üzerinden yürüyerek ortadaki bardağa nasıl ulaştığını izle!

Ne Oldu?

Su, kağıt havlu ile yürüyerek ortadaki bardağa geçti. Renkler buluştu ve **mor** rengi oluştu!

Neden Oldu?

Kağıt havlu, suyu emer ve suyu bir bardaktan diğerine taşır. Bu olaya **kılcalılık** denir. Su küçük kanallardan yukarı ve ileri doğru hareket eder.

Bilim İpucu!

Farklı renkler deneyerek neler olacağını gözlemleyebilirsiniz!

Eğlenceli Eşleştirme

Çizgileri sen çekebilirsin!

Düşün, bul
ve eşleştir!

Aşağıdaki resimleri, birbiriyle ilgili olan sözcüklerle eşleştir.

	Arı			Bal peteği
	Top			Deniz
	Yıldız			Okumak
	Kitap			Yazmak
	İnek			Oynamak
	Gemi			Süt
	Kalem			Parlamak
	Şemsiye			Yağmur

Harika! Eşleştirmeleri bitirdin mi?
Kendine bir yıldız ver!

Seninle yolculuk yapmak harikaydı!

Bir sonraki sayıda seni neler mi bekliyor?

Eğlenceli bulmacalar, macera dolu hikâyeler,
hayal gücümüzle tamamlayacağımız masallar
ve daha neler neler...

Bir sonraki sayımıza çizdiğin bir resminle renk
katmak ister misin?

Ebeveyninden yardım isteyerek resminin
fotoğrafını çekip,
varyasyonkalemler@gmail.com'a
gönderebilirsin.

• Hayal Et • **Eğlen** • Keşfet

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere!

